

Bescanviar Bescanó

L'estació que ens assola –i no parlo de l'estiu que ens ha tocat viure– ja no hi és. Res a veure amb el canvi climàtic. Ni amb el canvi, evidentment: un quart de segle d'alcalde són vint-i-set anys. Fiuuu. Res per aquí, res per allà. A can PiStraus a cop d'excavadora. Vist així, ha estat com un sospir. L'estació original de Bescanó de l'antic tren d'Olot, per on circula l'actual via verda del consorci, s'ha bescanviat. Conceptualment és això el que ha passat. D'estar allà on es va plantar en el seu dia, ha creuat el carril i s'està reencarnant nova de trinca a l'altra banda dels rails conceptuals. La història recent ja té vuit anys, pel cap baix. Primer, com fan els personatges públics abans de caure en desgràcia, vull manifestar –no pot ser de cap altra manera– el meu respecte absolut als acords presos en democràcia en un ple municipal, als dictàmens –n'hi ha de diversos al llarg d'aquest període; agafarem l'últim, doncs– de la comissió de Patrimoni i Urbanisme de la Generalitat, a la valoració que faig de les més de 1.700 signatures recollides –d'una població de 4.700 habitants– per evitar l'enderroc de l'estació, el meu respecte a la primera autoritat del consistori des de 1987, al vicepresident de la Diputació del 2001 al 2007, al president que va ser del mateix Consorci de les Vies Verdes, al... moltes més coses. Després, vull deixar constància prèvia i per escrit del meu desconcert (assimilable al produït pel veí de Queralbs) pel fet del fet.

I ara anem per acabar aquesta columna: el 8 de gener de 2006 vaig publicar, en aquest mateix espai, sobre la recuperació de les velles estacions, en el carril bici, per a activitats culturals; finalitzava aquella galeria escrivint: "Xavier Soy, l'alcalde de Bescanó, és el president del Consorci de les Vies Verdes, malgrat que per l'estat de conservació i abandonament de l'estació bescanonina ningú no ho diria. De més verdes en maduren". Uns dies més tard va sonar el telèfon de casa meva. "Sóc en Soy". Era el senyor alcalde que demanava per mi. Molt amablement em va explicar el projecte de recuperar l'edificació, per refer-la, a l'altra banda. Que s'havien trobat els plànols originals i que això facilitaria notablement la construcció de nova planta. El novembre de 2007, la comissió territorial del Patrimoni Cultural de Girona li va tombar la pensada. Tossut de mena, per damunt de firmes i informes, la seva pensada ha fet forat. Que fàcil que és sobreviure quan l'astúcia i la paciència són els teus aliats. A la pàgina web alcaldes.eu, preguntat el batlle Soy pel seu llibre de capçalera respon: "El que me está entusiasmando mucho ahora, que es el que me estoy leyendo, es el de 'Quan érem felinos' [sic], d'en Rafael Nadal". Ara ho entenc tot, marrameu! Si em torna a trucar, el felicito, paraula!

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/767966-bescanviar-bescano.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss